यूयवयौ जसि। (९३/३८८)

युष्मदस्मदोः [1]मपर्यन्तस्य जसि परतो यूय वय इत्येतावादेशौ भवतः। यूयम्। वयम्। परमयूयम्। परमवयम्। अतियूयम्। अतिवयम्। तदन्तविधिरत्र भवति, 'अङ्गाधिकारे तस्य च तदुत्तरपदस्य च' (सीर. प.७७) इति॥

त्वाहौ सौ। (९४/३८४)

[2]युष्मदस्मदोर्मपर्यन्तस्य सौ परे त्व अह इत्येतौ आदेशौ भवतः। त्वम्। अहम्। परमत्वम्। परमाहम्। अतित्वम्। अत्यहम्॥

तुभ्यमह्यौ ङयि। (९५/३९४)

युष्मदस्मदोः[3] मपर्यन्तस्य तुभ्य मह्य इत्येतावादेशौ भवतो ङयि परतः। तुभ्यम्। मह्यम्। परमतुभ्यम्। परममह्यम्। अतितुभ्यम्। अतिमह्यम्॥

तवममौ ङसि। (९६/३९८)

युष्मदस्मदोः [3]मपर्यन्तस्य तव मम इत्येतावादेशौ भवतो ङसि परतः। तव। मम[4]। [5]परमतव। परममम। अतितव। अतिमम॥

त्वमावेकवचने। (९७/६८९)

एकवचने इत्यर्थ[6]निर्देशः। एकवचने ये युष्मदस्मदी एकार्थाभिधानविषये तयो[7]र्मपर्यन्तस्य स्थाने त्व म इत्येतावादेशौ भवतः। त्वाम्। माम्। त्वया। मया। त्वत्। मत्। त्वयि। मयि।

यदा समासे एकार्थे युष्मदस्मदी भवतः, समासार्थस्य त्वन्यसङ्ख्यत्वात् द्विवचनं बहुवचनं वा भवति, तदापि त्वमावादेशौ भवतः। आदेशान्तराणां तु 'त्वाहौ सौ' (७.२.९४/३८४) इत्येवमादीनां विषये पूर्वविप्रतिषेधेन ते एवेष्यन्ते। अतिक्रान्तः त्वाम् अतित्वम्। अत्यहम्। अतिक्रान्तौ त्वाम् अतित्वाम्। अतिमाम्। अतिक्रान्तान् त्वाम् अतित्वान्। अतिमान्। अतिक्रान्ताभ्याम् त्वाम् अतित्वाभ्याम्। अतिमाभ्याम्। अतिक्रान्तैः त्वाम् अतित्वाभिः। अतिमाभिः। इत्येवमाद्युदाहर्तव्यम्॥

---

1. मपर्यन्तयोः स्थाने क. 2. अनयोः युष्मदस्मदोः मपर्यन्तयोः स्थाने क. 3. मपर्यन्तयोः क, नास्ति ब. 4. इत्यादि इत्यधिकम् ब. 5. परमतव – अतिमम नास्ति इ. 6. निर्देशग्रहणम् ब. 7. मपर्यन्तयोः क.